

BŘEVNOVAN

Návštěva
v úřední kanceláři
na Bělohorské: malý David
Chalupa je v pohodě
– bez maminky
ani ránu...

Husité v Břevnově

Z kláštera

Na Plzeň, Vávro, na Plzeň...

Ještě k šenkýřce Andule Řánkové

Pouze dva bály můžete v plesové sezóně absolvovat v Praze 6, oba v hotelu Pyramida. Jsou jimi Reprezen- tační ples m.č. Praha 6 a Maškarní, masopustní, v režii živnostenského spolku. Když se 19. 2. před volbou nového starosty sešli na Reprezen- tačním plese u stolu manželé Kousalíkoví a Chalupovi, bylo jasné, že o ná- stupci Tomáše Chalupy je rozhodnuto.

Tradiční masopust v Břevnově se neobejde bez účasti předáků Prahy 6 – tentokrát nově zvolené starostky Praha 6 paní Marie Kousalíkové, která udělila Břevnovu masopustní právo průvod uspořádati. Na snímku s tajemníkem úřadu Janem Holickým. Téměř tisícovka účastníků se takto jednou za rok projde Břevnovem.

Pochováním basy před Břevnovským klášterem končí vždy masopustní průvod a lidé se vrhnou ke stánkům s jídlem. Z úsporných důvodů letos poprvé nebyla dechovka a bylo to znát – měla by být. Mezi účastníky a organizátory masopustu přišel v závěru i převor Siostrzonek, který má pro takové tradice velké pochopení.

Počasí v únoru a v březnu 2011

Počasí v únoru 2011.

Únor byl teplotně normální s průměrnou teplotou – 0,2 °C. První polovina byla teplotně nadnormální a silnější ochlazení vyvrcholilo koncem měsíce a tím zima definitivně skončila.

Poslední ledový den byl 24. Max. teplota byla 12,0 °C dne 6. a min. teplota – 12,2 °C dne 22. 3.

Únor byl mimořádně suchý. Spadlo jen 5,1 mm srážek – tj. jen 20% normálu. S tím souvisí i malá výška sněhové pokrývky – 8 cm a 4 dny se sněhovou pokrývkou. Max. množství srážek 2,4 mm spadlo dne 3.

Počasí v březnu 2011.

Březen byl teplotně nadnormální s průměrnou teplotou 5,8 °C. Kromě začátku měsíce byly teploty trvale nadnormální. Max. teplota 18,4 °C byla 30. a min. teplota – 5,0 °C byla dne 7.

Mrazových dní bylo 12 (84 %). Sněhová pokrývka se vůbec nevytvořila, poslední zatím skončila předčasně již začátkem února.

Spadlo 33 mm srážek tj. 105 % normálu, ale pouze během následujících 3 dní a jinak se nevyskytly žádné měřitelné srážky. Srážkových dní bylo jen 18 % normálu. Max. množství srážek spadlo 19,8 mm dne 17.

Březen byl málo oblačný, bylo 8 jasných dní tj. dvojnásobek normálu.

V Praze dne 4. 4. 2011

SM

BŘEVNOVAN

BŘEVNOV
BUBENEČ
DEJVICE
DĚDINA
LIBOČ
PETŘINY

POHOŘLEC
RUŽYNĚ
ŘEPA
STŘEŠOVICE
VELESLAVÍN
VOKOVICE

časopis pro občany Prahy 6
První číslo vyšlo v roce 1888
Vydávání obnoveno v březnu 1990

Ročník 22, číslo 3 – 4 / 2011
Datum uzávěrky: 24. března 2011

Vydává Vydavatelství a redakce časopisu Břev-
novan • Adresa: Bělohorská 195/147, 169
00 Praha 6 – Břevnov, dočasně změněný
e-mail: krchov@seznam.cz, www.brevnovan.
net • Povoleno odborem kultury NVP r. č.
50/90 • Rozšiřují prodejny tabáku, potravin
aj. • Vydavatel a redakce: Mgr. P. Krchov,
mobil 732 243 922, tel./fax: 233 358 350,
redaktor Antonín Matějka, tel.: 721 703 728
• Grafická úprava: M. Wágner • Foto: Mgr.
P. Krchov, M. Wágner a A. Matějka • Ilustra-
ce: M. Wágner • Sazba: IT Design • Otiš-
tění názory nemusejí být totožné se stano-
visky redakce. Za věcnou správnost textů
odpovídají autoři článků.
Naše konto: 1939 122 339 / 0800

Zpravodajství Břevnovana

Konečně jaro a vše se rázem mění. Zdi pevnostní u bývalého vojenského hřbitova na Hládkově se znovu opravují a o tom, co je v kasematech přineseme zprávu příště. V klášterní zahradě byla instalována ve značné výšce budka pro sovy, kterou sestrojil Jaroslav Dubský z Břevnova. Teď ještě sežeňte mladého puštíka! Také úřední desky před břevnovskou poliklinikou změnil obsah: výnosy a elaboráty naleznete na elektronické desce před budovou m.č., tady zůstaly zprávy společenské. V Informační kanceláři na Bělohorské 110 už běží další výstava – tentokrát fotografií zdejší fotografky Zory Obručové. Zastavte se...

● **Z kláštera. 11. 2. 2011** při příležitosti Světového dne nemocných při mši sv. byla udělena svátost nemocných. • **13. 2. v 9 hod.** Zpívala dětská schola, vedená Magdou Salákovou, s promlouvanou pro děti P. Václava Snětiny. • **19. 2.** se uskutečnily tři koncerty žáků Základních uměleckých škol v Tereziánském sále k 220. výročí C. Czerného. Zazněly etudy C. Czerného, včetně skladeb od různých hudebních skladatelů. • **20. 2.** při farní mši sv. v 9 hod. zaznělo úvodní slovo administrátora P. Václava Snětiny k životu ve farnosti. Též se uskutečnila sbírka Halěť sv. Petra. • **21. 2.** oslavil P. Jan Kohl své 83. narozeniny. • **27. 2.** při mši sv. v 9 hod. účinkoval chrámový sbor pod vedením A. Melichara. Zazněla Mše J. Grubera a Ave verum S. Säense. • **5. 3. v 18 hod.** sloužil P. Siostrzonek mši sv. za zesnulého Karla Kryla. • **6. 3. v 9 hod.** při mši sv. zpívala dětská schola. • **9. 3. v 7 a 18 hod.** na Popeleční středě byly slouženy mše sv. s udílením popelce. • **Po celou dobu postní** konány vždy v pátek a v neděli pobožnosti Křížové cesty od 17,15 hod. • **13. 3.** při farní mši sv. v 9 hod. – přijatí katechumeni mezi čekatele křtu. • **20. 3. v 9 hod.** při mši sv. opět zpíval chrámový sbor s trubači pod vedením A. Melichara. Týž den ve 13 hod. Zaznělo z úst P. Prokopa Siostrzonka „Sváteční slovo“ na ČT1. • **21. 3.** vzpomenu při mších sv. v 7.00 a v 18 hod. na řeholní svátek „Zesnutí sv. Benedikta“. • **1. – 3. 4.** se uskutečnila burza dětského oblečení, sportovních potřeb a hraček v pavilonu Vojtěška. • **3. 4. v 9 hod.** zpívala opět dětská schola s promlouvanou pro děti P. Václava Snětiny. • **3. 4. v 18 hod.** při mši sv. účinkoval smíšený pěvecký sbor Musicae antiquae pod vedením Jaroslava Orla. • **16. 4.** se konal jarní úklid baziliky. • **17. 4.** o Květné neděli v 7.00 a v 9.00 hod. byly posvěceny ratolesti a v 9 hod. další slovo P. Vác-

lava Snětiny k životu ve farnosti. Též účinkoval chrámový sbor za řízení A. Melichara. • **21. – 22. 4. v 18 hod.** se konaly obřady Zeleného čtvrtku a Velkého pátku. • **23. 4. o Bílé sobotě** ve 21 hod. při slavnosti Vzkříšení byli pokřtěni katechumeni. • **24. 4. o Božím hodě** velikonočním mši svatou v 9 hod. přenášel v přímém přenosu český rozhlas – stanice Praha. • **Biblické hodiny** v pavilonu Vojtěška se uskutečnily 7. 3., 4. 4. – v 19.30 hod. na téma Skutky apoštolů. Další termíny jsou na 16. 5. a 6. 6., vždy pod vedením J. Lormana.

● **Na Vypichu pokračuje ražba** nového úseku metra trasy A, kterým bude propojena stanice Dejvická s Motolem. Za částku 19 miliard korun přibudou stanice Červený Vrch, Veleslavín, Petřiny a Motol. Do budoucna povede trasa A na letiště Ruzyně přes zastávky Bílá Hora, Dědina, Dlouhá Míle a Staré letiště.

● **Od srpna loňského roku** prodává pan Jiří Suchan na Bělohorské ul. č. 48 tonery do laserových tiskáren, inkousty do inkoustových tiskáren, papíry. Dále je zde možno zakoupit tiskárny nové, či domluvit si opravu nefunkční. Inkoustové kazety Vám zde budou naplněny ihned po přinesení. Takže pokud Vám problémy tohoto druhu nastanou – zajděte s důvěrou!

● **Předseda břevnovského spolku rybářského p. Nachtigal** sdělil nám zajímavé okolnosti provázející letošní vysazení ryb v klášterních rybnících. Malá Markéta je zcela bez šancí už několik let, neboť zde roste chráněný druh květiny žluté barvy. Znamená to, že ryby ve vodě jsou, nicméně rybáři mají zákaz zde lovit. Dá se ovšem předpokládat, že pytláci nebudou tak útloucí k matce přírodě a o kapříky se zde postarají, pokud už tak nečinili. Pivovarský rybník se zatím také neosazuje, neboť se zde prý zalíbilo ojedinelému druhu vzácného čolka. To aspoň tvrdí ochránci přírody, podle rybářů jsou však čolci pouze v Malé Markétě. Doufáme že nakonec zdravý rozum zvítězí a na podzim budeme jako každý rok obdivovat skvěle sehranou partu břevnovských rybářů při výlovu.

● Často nám v rychlém běhu života unikají některé zajímavosti kolem

nás. Redakce požádala „agenta průzkumníka“, aby zkontroloval u 20 nahodile zaparkovaných automobilů, zda mají povinné technické prohlídky a emise výfukových plynů. Bylo nalezeno, že z těchto 8 vozidel mělo prošlé termíny prohlídek. Inspirovalo nás, kde v Břevnově máme službu na provádění technických kontrol osobních automobilů. Nalezli jsme ji na Radimově ulici (fa Freiberg s.r.o.) v krásné nové, architektonicky zdařilé budově. V objektu se nenachází jen TSK, myčka vozidel, ale též autosalon vozů Renault a Dacia. V salonu je možno si zakoupit z 5 modelů vozidel Dacia a z 20 modelů vozidel Renault. Cenově jsou nejlevnější od 150 tis. Kč. Zajímavostí jsou připravované 4 modely elektromobilů Renault. Ty však údajně nebudou na sluneční pohon. V objektu je též ukryta prodejna náhradních dílů Dacia. Občané, kteří zamýšlejí opatřit si automobil, mohou se potěšit prohlídkou s rodinami a dětmi, při cestě do zahrady Břevnovského kláštera, poznáme Břevnov.

● **Z Liboce. /J. M./** Mrazivý prosinec, leden i únor měly kouzlo na Libockém rybníku. Bruslení mělo střídavě rozkvět a potěšení nalézalo u tohoto dětí, rodinky i dospělí. Utrpení to bylo pro divoké kachny, žádná volná vodní plocha. Ukrývaly se a hledaly potravu u rozvodněného Litovického potoka pod mýstkou, v keřích. Neměly odvahy se nechat krmit. Teprve březnová obleva vrátila na rybník 62 kachen a 2 labuť. Byly tak vyhladovělé, že se nechaly krmit

pokračování na straně 4

www.kvetinarstvi-arnapi.cz

Jolana Stránská
Pavel Stránský

Bělohorská 133/209
Praha 6 - Břevnov

arnapi

tel./fax: +420 233 350 146 e-mail: info@kvetinarstvi-arnapi.cz

EKO-PATROL

Papírenská 12, 160 00 Praha 6

- * odvoz odpadů a sutí kontejnerovými vozy LIAZ, AVIA, sklápěče MULTICAR
 - * likvidace černých skládek
 - * úklid komunikací a ploch, údržba komunikační zeleně
- Dispečink, nepřetržitá služba:**

Dispečink: 233 320 311
Mobil: 602 620 757

Na maškarním bále v Pyramidě – 12. 3. 2011 byly opět desítky krásných masek a půl druhé stovky cen v tombole. A dále ceny za nejlepší masky: Luciferovi předával uznání osobně převor Siostrzonek. Život však pulsuje hlavně ve školách. Ze ZŠ Marjánka oznamují množství akcí m.j. týdenní pobyt dětí v Horním Maršově v Krkonoších: na snímku umění správné recyklace odpadů... v sousední ZŠ Pod Marjánkou se rozhodli otevřít hned tři třídy prvňáčků. Děti – Pánbůh zaplat' jsou. Na snímku jeden z letošních prvňáčků u zápisu.

ze vzdálenosti jednoho metru. Tentokrát jsme při obchůzkách neviděli ani pytláky kachen. V druhé polovině března se začaly kachničky ukrývat a sedět na vejcích. Na hladině loudili pouze kačeři. O okolí Libockého rybníka pečují pracovníci z prostředků města. Přesto je tam dost odpadků od nepořádků. Mladí siláci vytrhávali kůly ochraňující zasazené nové stromy. Škoda tím nevzniká, neboť' stromkům již kůly nechybí. Jde jen o vzhledový pořádek.

● **V ulici Naardenské v Nové Liboci** vybizely k procházkám pěkné promenádní trasy. Sídliště není stále plně zabydlené v důsledku přebytků bytů na trhu. Restaurace Nová Liboc položená do dřívější jízdnárny dává pohodovou zastávku na občerstvení i odpočinek po túře z Petřín okolo rybníka do Nové Liboce a zpět.

● **Od loňských parlamentních a senátních voleb** Břevnov částečně ztratil a potom zase získal politický význam. Stalo se to odchodem senátora p. K. Schwarzenberga (TOP 09). Vykompenzovalo se to až v březnu zvolením pí M. Kousalíkové – Břevnovanky (ODS) do funkce starostky Prahy 6. Politicky získala Liboc, neboť poslanec p. T. Chalupa (ODS) si otevřel poslaneckou kancelář na Libocké ulici č. 6 v Domově Svaté rodiny. Dejvice se honosí poslaneckou kanceláří na Vítězném náměstí poslance p. Martina Peciny (ČSSD). – Neaktivnějšími místními sdruženími ODS na Praze 6 jsou na Petřínách, Sřešovicích a Hanspaulce. Nejméně aktivní se jeví břeňnovští. Neměli, co by řekli, nemají vývěsky ODS ani nepiší do internetových zpravodajství ODS. Přesvědčete na www.odspraha6.cz/!

● **Ještě k šenkýřce Andule Řáňkové.** Na základě naší fotografie a zmínky o břeňnovské hospodě U Anduly na Patočkově ulici v prosinci 2010 se ozvali příbuzní a poskytli několik informací: paní Řáňková se narodila 22. 7. 1905 a vyučila se kuchařkou. Měla ráznou povahu a uměla si rychle zjednat pořádek. Možná proto ji u sebe zaměstnal majitel hostince a její příbuzný Trmal, který novou hospodu vlastnil od 30. let, kdy byly v Břeňnově dostavěny obecní byty. Po znárodnění zde A. Řáňková pracovala až do důchodu začátkem 60. let. K hospodě patřil i byt, kde bydlela. Nikdy se však nevdala, neměla děti, žila „na hromádce“ s Břeňnovákem Stanislavem Pechem. Je sympatické, že po kdysi oblíbené šenkýřce zůstal název hospody ještě po padesáti letech, ačkoliv dnes ji už v lokále nikdo neznal a neviděl. Andula Řáňková zemřela 13. 10. 1984 a je pohřbena na břeňnovském hřbitově.

● **Týden před výlovem** se začal vypouštět Libocký rybník. Voda klesala, ale město nechalo vyměnit zkorodované zábradlí u cesty pod lesem. Staré zkorodované zábradlí, jako by už tam ani nebylo. Voda poklesla až na půl metru hloubky a 29. 3. dorazilo 18 rybářů v 11 automobilech a s nákladáky s káděmi. Pěkné sluneční ráno bylo na výlov kaprů velmi příhodné. Rybáři vylovili 10 kádí ryb asi do 11 hodin. Pochvalovali si, že žeň v letošním roce byla lepší než v loni, i když ryby zažily pěkné mrazy a nedostatek kyslíku po velmi dlouhou zimu. Na výlov také dohlížely Lesy hl. m. Prahy a bědovaly nad nečistou vodou v rybníce. Po výlovu rybáři vylovili ze dna betonovou nádobu na odpadky, kterou do rybníka z dlouhé chvíle vhodili bezdomovci. Také sesbírali z hráze plastové odpadky, jichž tam bylo hodně. Rybářům přivezli obalovanou slepičí kotletu a po jejím snědění se začal rybník opět plnit vodou. Vše okukovali pejskaři ze sídliště Nová Liboc.

● **Skautské středisko Bílý los, Praha 6** (z ang. Scout-zvěd, pozorovatel, průzkumník) je mezinárodní hnutí, jehož členové se nazývají skauti,

v České republice též Junáci, podle největší české organizace skautů. Zakladatelem skautingu v českých zemích a prvním starostou byl profesor Antonín Benjamin Svojsík v roce 1911. – Skauting byl „mocnými“ v historii našeho státu celkem třikrát zakázán, protože vždy aktivně vystupoval proti totalitním režimům. Řada vedoucích činovníků přišla o život v koncentračních táborech, mnozí padli při odbojové činnosti, další byli zlikvidováni v politických procesech během padesátých let. Pokud to ovšem jen trochu dovolila situace, Junák okamžitě obnovoval svoji činnost (1945, 1968, 1989). Přesto se jednalo o poměrně dlouhá období, kdy byl Junák uvěřen do ilegality. V současnosti uplynulo již přes 20 let od jeho obnovení, a organizace v posledních letech feší, jak zaujmout a oslovit nejmladší generaci. Ta již samo sebou preferuje jiné způsoby trávení volného času, než tomu bylo v době vzniku Junáka. Z tohoto důvodu byla sepsána v roce 2005 Charta českého skautingu, jež přichází s inovací skautského výchovného programu. Zdá se, že tato cesta je úspěšná, neboť v roce 2009 byl zaznamenán přírůstek 1.500 členů, což by reprezentovalo naplnění více jak padesáti oddílů. – Po tomto výletu do pravěku skautského hnutí u nás, vás možná bude zajímat dění této organizace v Břevnově. Současný vedoucí střediska 33. Bílý los a 315. oddílu skautů, Ing. Robin Hála (Tetřev) nejprve tedy zalistoval ve starých knihách: „Nejstarší kroniku máme z roku 1968. Konkrétně první schůzka hovořící o obnovení činnosti má datum 7. dubna 1968, kdy 27 zájemců o skauting mělo sezení v Břevnovské kavárně, zakládající listina vznikla o deset dní později. Jednalo se ovšem o středisko Stopa, Bílý los vznikl odtržením až v roce 1970. V současnosti máme ve středisku 107 členů, rozdělených do dvou chlapčeských oddílů (315. oddíl skautů, 175. Jeleni) a jednoho smíšeného (43. Ztracená hvězda). Náplní naší činnosti? Velmi různorodá. Snažíme se jak je to možné jezdit na výlety mimo Prahu, navštěvujeme či připravujeme kulturní a sportovní akce, v létě jezdíme na stanové tábory, dostatek času také trávíme v našich klubovnách. Střediskové sídlo máme v ul. Heleny Malířové, klubovnu 315. oddílu skautů najdete v Šultysově ulici. Odbor správy obecního majetku Praha 6 nám od února přidělil další prostor, což umožní rozšíření stávající klubovny. A výhled do budoucna? Optimisticky, předloni přibýlo patnáct dětí, nyní je nás v 315–ce kolem třiceti.“ – K tomu není příliš co dodat. Skauting u nás má doufejme horší roky za sebou, vlajka s lilí zase může vlát svobodně. Antonín Matějka

P.S. Ještě kontakt na břevnovský skauting: www.315.cz, e-mail: info@315.cz

● **Břevnov a jeho obyvatelé trpí nejen ohrožením dopravou** – Obecní domy na Patočkově ulici a v ulici Nad Kajetánkou nedaleko Malovanky byly postaveny za předmnichovské republiky jako sociální. Občané Břevnova je znají podle nynějších poškozenejších a oprýskaných fasád. Již mnoho let chátrají a čekají na rekonstrukci. Tamní nájemci obecních bytů si oprávněně stěžují na pronikání vlhkosti a zatékání vody do bytů, které provází vznik závadových plísní. – Nemám důvod být přesvědčen o tom, že se letos situace radikálně zlepší. Návrh rozpočtu MČ Praha 6, který byl předložen k projednání 25. března, neskýtá záruku změny. Na rekonstrukce sedmi domů Patočkova 31, 33, 35, 37 a Nad Kajetánkou 2, 4, 6 je zatím vyčleněno 33,5 milionů Kč. To ale dle mého názoru s bidou stačí pouze na připravovanou rekonstrukci domu Patočkova 1431 / 31 a ještě jednoho domu dalšího. Na ostatní již finanční prostředky pro tento rok chybí. Považuji to za chybu, kterou je ještě možno napravit. *JUDr. Hruža Ivan, zastupitel MČ*

● **Co je aikido?** Aikido /cesta harmonie/ vzniklo jako bojové umění v první polovině 20. století coby nástroj pro všestranný rozvoj lidských kvalit. Ve své praktické aplikaci je to umění sebeobrany. Kdo z vás se o tomto sportu chce dozvědět více, nemusí vážit dalekou cestu do Asie. Stačí se zastavit na adrese Bělohorská 58, kde se AIKIDO, KYUSHO a JOGA vyučují. A jaký je o cvičení zájem? Odpovídá Miroslav Brožíček (3. Dan Aikido a 4. st. Kyuusho-jitsu). „V současné době je v oddíle osmdesát lidí, polovinu tvoří dospělí, polovinu děti a mládež. To o něm vypovídá. Aikido má několik aspektů, jde o fyzická cvičení, rozvoj osobnosti, sebeobrany. Já se mu věnuji osmnáct let a rozhodně nemám pocit že bych se potkal s dokonalostí v této disciplíně. Je to dlouhá, nikdy nekončící cesta, po které je třeba kráčet s pokorou. Ovšem to neznamená – za cenu ústupků a rezignace.“

Zůstal jsem na cvičební hodinu s dětmi a nestál se divit jejich dovednosti, hbitosti i kázní, jak po celou dobu byly plněny veškeré pokyny učitele. A rozdíl mezi kluky a děvčaty? Veškerý žádný! Všichni předváděli na podložkách cviky jen to duňelo. Báječná parta mladých vynavačů sportu AIKIDO!

● **Aktuality ze života ZŠ Marjánka na Bělohorské /ZCS/** – V současné době škola připravuje zajímavý projekt environmentální výchovy pro mladší žáky, který se uskuteční během týdenního březnového výjezdu do Krkonoš. – Ve škole pracuje již 9 let pěvecký a flétnový soubor žáků školy a též pěvecký soubor pedagogů školy. 2. 3. 2011 byl založen společný pěvecký soubor rodičů a pedagogů školy. Zkoušky probíhají každou středu od 17:00 či 18:00 na ZŠ Marjánka. – Začátkem března byla učitelka ZŠ Marjánka, Mgr. Barbora Müller – Dočkalová vyhodnocena v anketě periodika Prague Post nejlepší učitelkou angličtiny. – Ředitelka školy Bc. Mgr. Anna Niklová a tým pedagogů, který se zabývá integrací cizinců a výukou češtiny pro cizince, připravuje „kulatý stůl“ se zástupci MHMP, ÚMČ Prahy 6 a MŠMT a Mety, kde se bude řešit problematika výuky cizinců. – Na ZŠ Marjánka se vyučuje cizím jazykům již od první třídy. Rodiče a žáci si mohou vybrat mezi angličtinou, němčinou či francouzštinou. Škola zajišťuje též volnočasovou výuku angličtiny ve školní družině. Od šesté třídy se žáci učí ještě druhému cizímu jazyku. Škola průběžně nabízí ukázkové hodiny výuky angličtiny, němčiny a francouzštiny v prvních třídách. Na škole též probíhá výuka některých předmětů v anglickém jazyce. – Průběžně vodíme žáky na organizované vycházky starou Prahou. Jednotlivé trasy se vždy stávají tématem projektů, které žáci zábavnou formou zpracovávají. – Škola realizuje již 3 roky „Veřejnou službu“ a připravuje projekty pro seniory, na které získává finanční prostředky z grantové podpory MČ Praha 6. 12. dubna proběhne ve škole koncert a beseda s paní Evou Pilarovou, které se zúčastní senioři z DPS Praha 6. – V květnu vyjedou žáci školy jako každý rok na školy v přírodě. – V květnu pak vyjedeme se senioři z DPS Praha 6 na společný výlet na Konoپیště. – Pedagogové a žáci školy se již intenzivně připravují na červnový 2. ročník největšího školního projektu DIVADLO JAZYKŮ, který škola organizuje jako bienále. – V květnu a červnu budou ve škole probíhat obhajoby závěrečných prací žáků devátých tříd. – V červnu pak škola organizuje stužkování absolventů ZŠ Marjánka a „inauguraci“ a stužkování budoucích prvňáčků v Tereziánském sále Břevnovského kláštera doprovázené hudebním vystoupením pěveckého a flétnového souboru.

PORTRÉT listu

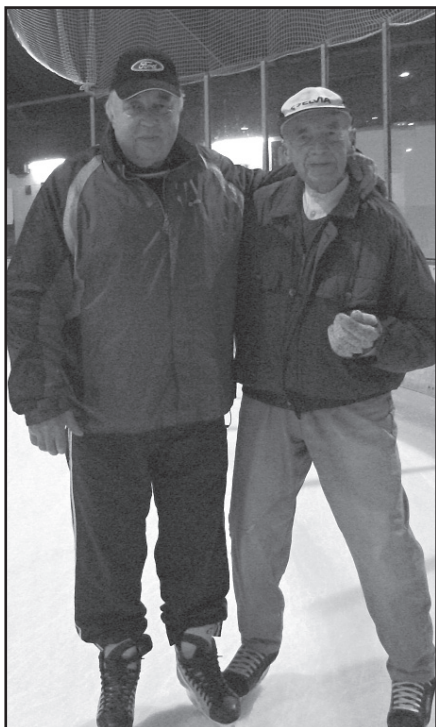
PhDr. Mgr. A. Miro Smolák

Je ředitelem a majitelem komanditní společnosti MIRO, která provozuje Galerii MIRO v kostele sv. Rocha v Praze, Strahovské nádvoří 1, 118 00 Praha 1 – Hradčany. Narozen 12. září 1951. Ženatý se sopranistkou Alenou Miro, sólistkou Státní opery Praha. Děti Ivo a Mark. Studium filozofie na Univerzitě J. A. Komenského v Bratislavě (z toho 2,5 roku jako hostující posluchač na Humboldtově univerzitě v Berlíně). 1977 promuje – PhDr., 1982 – 1987 studium dokumentární filmové režie na FAMU v Praze. 1977 se přestěhoval do Berlína. Od roku 1977 do 1987 byl referentem pro výtvarné umění, literaturu a film v Československém kulturním a informačním středisku v Berlíně. Působí ve svobodném povolání jako manažer kultury. Založil firmu MIRO – Kunsthaus v Berlíně. V roce 1993 společně s bratrem akad. malířem Andrejem Smolákem založil Galerii MIRO na Slovensku. V roce 1994 založil MIRO, k.s. v Praze. Natočil 14 dokumentárních filmů např. „Pod horou Gazdorán“ a „Ruský potok“. Byly prezentovány na několika mezinárodních filmových festivalech.

Je řádným členem Akademie umění T. G. Masaryka v Praze. V roce 1995 mu byla udělena medaile Evropského kruhu Franze Kafky v Praze. V roce 1997 získal cenu Matěje Prebendy za rozvíjení vzájemnosti mezi Čechy a Slováky. V roce 2001 americký GALLUP ORGANIZATION vyhlásil Galerii MIRO za nejoblíbenější komerční galerii v Praze. V galerii MIRO v Praze prezentuje především klasickou světovou modernu: Picasso, Chagall, Braque, Rouault, Rodin, Goya, Miró, Dalí, Warhol...

Založil mezinárodní humanitární projekt – OBRAZOVÁ POUKÁZKA MIRO. Od roku 2000 je viceprezidentem pro kulturu v Club Diplomatie International. V roce 2001 založil nový běžecký závod MIROTON – Během za uměním. V roce 2000 založil Evropskou cenu „TREBBIA“ za tvůrčí činnost a podporu umění. 2003 – 2007 byl předsedou Česko-německé kulturní aliance a viceprezidentem Evropské unie umění sídlem v Praze. Společně s americkým architektem Danielem Libeskindem představil nový projekt pro hlavní město Prahu – Palác umění – kromě jiného (koncertní síň, černé divadlo, kunsthalle, muzeum sbíratelů umění, soukromé galerie, restaurace, ateliéry a apartmány) se stálou sbírkou děl Salvadora Dalího. V dubnu 2005 stanul jako člen ruské expedice na Severním pólu. V roce 2006 mu Českoázerbájdžánské sdružení AZER-CZECH, udělilo cenu „DELFIN CASPIK“ za rozvíjení přátelských vztahů v oblasti kultury mezi Ázerbájdžánem a Českou republikou.

V lednu 2007 společně s manželkou založil Nadační fond TREBBIA na podporu, kromě jiného, osobností v duchodovém věku drůve činných v oblasti kultury a umění. /vos/

● **V ZŠ Pod Marjánkou letos poprvé** – Velkou novinkou jsou naše budoucí první třídy. Na podzim jsme se definitivně dohodli se zřizovatelem, že i naše škola bude plně organizovaná, tj. že bude mít první až devátý ročník. Její zaměření se však nezmění, stále budeme školou, která bude nabízet náročný vzdělávací program s nadstandardní výukou cizích jazyků. – V lednu jsme poprvé připravili zápis do prvního ročníku, který proběhl nad očekávání, neboť zájemců bylo mnohem více, než jsme předpokládali. Původně jsme chtěli otevřít pouze dvě první třídy, ale vzhledem k velkému počtu jsme se nakonec rozhodli otevřít tři. I přesto se nám nepodařilo uspokojit všechny zájemce. – V současné době začínáme připravovat vše potřebné, abychom 1. září 2011 mohli zahájit výuku našich prvňáčků. Kromě nákupu nového školního nábytku,

Bruslení naposled! 12. dubna byla poslední možnost pro seniory zabruslit si ve Vokovicích na zimním stadionu. Příští sezóna začne až na podzim. Jiří Havel a Josef Frank byli pravidelnými účastníky bruslení. – Sebeobrana, aikido či joga se může hodit leckterému klukovi nebo dívce. Je možnost se podívat na Bělohorskou 58, aikido se např. cvičí v út, stř. a čtv. od 17.30 do 18.30. A pak je tu také skauting, osvědčený program, který si děti nesou celý život: břevnovští skauti na letním táboře.

zajištění učebnic, doplnění pedagogického sboru o nové členy apod. musíme připravit to nejdůležitější – školní vzdělávací program pro první a druhý ročník, který musí být v souladu s Rámcovým vzdělávacím programem pro základní vzdělávání, a zároveň musí být obsahově sladěný s naším školním vzdělávacím programem. Globe-trotter, podle kterého vyučujeme již téměř ve všech ročnících, rozhodně po obsahové stránce měnit nebudeme. Veškeré náročné přípravy zvládneme tak, aby všichni naši noví prvňáčci i jejich rodiče byli se vzděláváním v naší škole spokojeni. *Marcela Pácalová, ředitelka školy*

● **Masopust v Břevnově** – Masopust nebo-li karnevalové období bylo v minulosti obdobím od Tří králů do Popelčiny středy. Popelčiny středou začíná postní období před Velikonocemi. Název karneval je pak synonymem masopustu (z italského karnevale, tedy „maso pryč“). V některých regionech u nás je součástí oslav obřadní průvod masek, který obchází s muzikou jednotlivá stavení. Tento akt konají skupiny lidí ve specifickém ustrojení a s neměnným specifickým chováním. – Souhlasí!!! Chování lidí, kteří šli po silnici dne 8. března od Královky směrem k Vypichu, se mohlo zdát ostatním spoluobčanům minimálně nevšední. Malí i velcí pochodníci zmalovali, mnozí za všelikými maskami ukryti, zásluhou různých píšťal, trumpet jakož i řehtaček nesmírný tartas vyvolávali. Vidět bylo možno mezi nimi strašidla všech kategorií, dále Babu Jagu, několik upírů, vysloužilý čerty i Harryho Potera. Jenže to nebylo vše, byla zastoupena v hojně míře i fauna. V promenádě hopsal kůň, kocouři v botách i bez tančili jedna radost, mečely kozy, vztekal se medvěd. Ten obzvláště vyváděl! Malý medvěďár měl co dělat, aby šelmu udržel na provaze. Najednou se ozvalo: Zvíře se utrhlo, utíkejte! Ale všechno dobře dopadlo, úhony nikdo nedošel. Medvěd sám potom velkou huňatou tlapou utíral několika dětem slzičky a navíc přidal sladké lízátko. – Po ukončení masopustního průvodu v areálu Břevnovského kláštera bylo všeobecně konstatováno, že 17. masopust břevnovský i díky nádhernému počasí se vydařil neobyčejně. A něco vám řeknu: Na ten příští, osmnáctý, si pořídím nějakou masku a také pořádnou řehtačku!

Antonín Matějka

● **Na Plzeň, Vávro, na Plzeň! 7.** května uskuteční Břevnováci obvyklý jarní autobusový zájezd po historických památkách. Tentokrát volba padla na Plzeňsko a Klatovsko, kam trasu opět pečlivě připravil PhDr. Michal Dobiáš. Zájezd je beznadějně vyprodán a můžeme říci, že na podzim se chystá cesta na Královehradecko a Pardubicko. Přihlašte se v Informační kanceláři na Bělohorské 110 raději včas.

● **Vlastík Rédl není mezi námi.** Mnohého překvapila smrt třiapadesátiletého muže, kterého znal v Břevnově kde kdo. Vlastík byl postižený, vozíčkář, dobrosrdečný kluk, který se dal hned do přátelské řeči. Patřil k těm, které jsme po léta rádi potkávali na Bělohorské a i když jsme se někdy jen pozdravili mávnutím rukou, patřil k nám, do Břevnova. Bohužel už není.

zápisky

městského strážníka
Prahy 6

7. 3. 2011 • před půlnocí autohlídka OŘ MP Praha 6 zjistila v ulici Dejvická porušení zá- kazu vjezdu řidičem osobního vozidla. Jeli- kož řidič výzvu, dávanou k zastavení pomocí zvláštního výstražného znamení a rozsvíceného signálu STOP, nerespektoval a pokračoval v jízdě, hlídka muže začala pronásledovat až do ulice Na Hutích, kde řidič vozidlo opustil. Hlídka muže dostihla. Při komunikaci s ním byl cítit z dechu alkohol, což potvrdila i pro- vedená dechová zkouška. Naměřená hodnota byla 1.45‰ alkoholu. Hlídka muže omezila na osobní svobodě a předala jej na místě Poli- cii ČR k dalšímu šetření.

22. 3. 2011 • v 05:17 hod. bylo oznámeno na linku 156, že z budovy v ul. Pod Hradbami č. 3, dvě osoby neoprávněně demontují okapy. Na místo byly vyslány 2 autohlídky z OŘ MP Praha 6. Od přítomného policisty byl zjištěn popis osob. Osoby odpovídající popisu byly zjištěny posádkou autohlídky z OŘ MP Pra- ha 6 na křižovatce ulic Svatovítská a Milady Horákové. Po zjištění jejich totožnosti, byly předány Policii ČR.

29. 3. 2011 • byl při dohledu u základní školy Alžbírská učitelem osloven strážník se žádos- tí o provedení dechové zkoušky u několika žáků, u kterých vzniklo podezření na požití alkoholického nápoje. Provedenou dechovou zkouškou byla zjištěna přítomnost alkoholu u třech dětí mladších 15ti let. Jedno dítě mu- selo být odvezeno vozidlem záchranné služby k ošetření do zdravotnického zařízení. Dle sdělení dětí jim alkoholický nápoj opatřil za finanční odměnu neznámý. /zdroj MP/

Halové
mistrovství
Evropy
atletických
veteránů

se letos konalo od 16. do 20. března v belgickém Gentu. Naše skupinka odjízďela autem Petra Adama z Prahy den před zahá- jením mistrovství. Beze spěchu jsme dojeli se všemi zastávkami za 10,5 hodiny. – K večeru už bylo v hale živo, probíhala prezentace a hledali se staří (mnozí doslova) kamarádi.

Prohlédli jsme si halu, už jsem jich pár viděl, ale tato nemá konkurenci. – Veliká světlá prostora se 200 m běžeckým tartanovým oválem, kompletní příslušenství pro halové disciplíny, jenom oštěp, kladivo, disk a cros country běh se konaly venku. Kolem haly je řada dalších hřišť, kde se hrál (mimo mistrovství) fotbal, ragby a je tu i pěkný veslařský kanál, kde bylo o víkendu velice rušno. Ubytování v Gentu je velice drahé, i v kempu platili kamarádi kolem 50 euro za noc. My jsme sehnali přes naše známé jejich známé a bydlieli jsme v centru města Zadarmo. Ubytovala nás zajímavá rodina, jedna- šedesátiletý fyzioterapeut s černou manželkou, původem z Chicaga. On má 5 dospělých dětí, jednu dceru provdanou ve Vietnamu. Dostali jsme i bohaté snídaně a zvali nás i na večeři, jenže večeřeli kolem 22. hodiny, to už je příliš pozdě. Raději jsme se stravovali ve městě, nebo v jídelně (paušál 10 e za jedno dost chudé jídlo). Hned druhý den se běhaly naše 3km běhy v hale. Já jsem si k re- vmatickému palci na levé noze nakopl 14 dní před odjezdem druhý palec o kořen ve Hvězdě, takže jsem týden neběhal vůbec a posledních 10 dní pěkně s utrpením. Podle toho vypadal výsledek. Doběhl jsem desátý, ve špatném čase těsně přes 14 minut. Další den šel Petr Adam chůzí – 3km v hale. Předvedl profesorský výkon, když odstartoval na 22. místě z 27 borců. Ovšem kolo po kole se propracovával dopředu, až skončil na velmi pěkném místě ve svém osobním rekordů! Jenomže Petr má v těchto dnech narozeniny, ke kterým dostal zahraniční zájezd, tak hned po závodě sebral auto a s lvo Řezáčem jeli přes noc domů. Zůstal jsem z party sám a čekal na sobotní kros. Mezitím jsem si prohlédl několikrát centrum, i projel několik autobusových a tramvajových linek. V centru je řada krásných kostelů a paláců, je co prohlížet. A v sobotu v poledne přišel náš Zlatý hřeb, běhaly se venku přespoláky. Všichni staříci nad 65 let startovali společně. Mně se už noha maličko zlep- šila, běžel jsem podstatně líp než v hale, ale bylo nás víc, umístění o 2 místa horší. Ale když jsem se podíval do výsledků, našel jsem svého vrstevníka (nar. také 1938) Angličana Stevensa Jamese, který vyhrál hodně světových šampionátů, nedaleko před sebou na 8. místě, ulevilo se mi. Ostuda nebyla. (Náš ročník už je letos druhý nejstarší v kategorii do 74 let a bohužel každý rok je znát). – V neděli pak mne vezli domů brněnští vrhači. Zvolili zajímavou trasu. Na rozdíl od klasiky přes Frankfurt a Rozvadov jeli přes Holandsko do Dortmundu, Erfurtu a pak bloudili v Podkrušnohoří, až nakonec do Hrádku nad Nisou a Liberce. Velký karavan má lehátka, takže pasažéři pospávali, ale tři střídající řidiči jeli s hodinovou přestávkou v zácpě v Německu 16,5 hodiny do Prahy. Absolutní časový rekord v délce jízdy. Pak ještě pokračovali do Brna. – Tak teď musím doléčit nohu a v květnu je mistrovství v silničních bězích ve francouzském Metz.

21. 3. 2011

J. Hlušička

KULTURNÍ SERVIS

♦ **Staletí lidského důvtipu** v 5 unikátních expozi- cích najdete v Národním technickém muzeu, které je největším technickým muzeem v České republice. Otevřeno denně 10 – 18 hod. Kromě pondělí, první čtvrtek v měsíci do 20 hod.

♦ **Zlatý míč** pro nejlepšího fotbalistu Evropy, stříbrný pohár z mistrovství světa konaného v roce 1962 v Chile, unikátní fotografie, dresy a další zajímavé předměty dokumentující velikost fotba- lové legendy Josefa Masopusta budou k vidění do 30. 6. 2011 na výstavě Fotbal jménem Masopust v nové budově Národního muzea, Vinohradská 1, Praha 1.

♦ **Historická budova Národního muzeum** byla za- ložena roku 1818, budova byla otevřena 18. května r. 1891 a je nejrozsáhlejší muzeem České republi- ce.Vlastní 20 miliónů sbírkových předmětů. 21 expozi- cív v Praze, 13 expozi- cív mimo Prahu.

♦ **V Muzeu hlavního města Prahy** můžete vidět výstavu Karlín–nejstarší předměstí Prahy do 21. 8. 2011, jste srdečně zváni.

♦ **Na Pražském hradě** byl představen dotkový model relikvieře sv. Maura. Model je určen hlavně zrakově postiženým všech věkových kategorií a dětem v předškolním a mladším školním věku. Děti si na modelu mohou osahat jak všech 14 sošek a 12 reliéfů, tak v něm naleznou i modely ostat- ků světců, vše v měřítku 1:1. – Haptický model se stane součástí revitalizované expozice na Státním hradu a zámku Bečov, kam se relikvieř sv. Maura v průběhu března opět přesunul.

♦ **Ve Strahovském klášteře** je do 15. 5. 2011 mož- no vidět zajímavou výstavu Španělského uměl- ce Gabriela Díaze, Stezky Svatojakubské cesty. Výstava bude pokračovat do dalších evropských zemí.

♦ **ZA HRĚBETY KNIH, KTERÉ JSEM NEČET- LA.** Pracemi studentů AVU zahájí Památník ná- rodního písemnictví výstavní sezónu 2011 v Leto- hrádku Hvězda, který se pro návštěvníky otevře 6. dubna. Výstavu je možné vidět do 8. 5. 2011.

♦ **V Galerii MIRO** v Kosteletě sv. Rocha mohou návštěvníci vidět zajímavou výstavu německého umělce Tima Ernsta MAD ONNA. Otevřeno denně od 10 do 17 hod.

♦ **Slovenský Institut v Praze** ve spolupráci s Ga- lerií Tinta uspořádal výstavu obrazů akademického malíře Dušana Sekelu. Návštěvu v Galerii Tinta doporučujeme. Anenská ul. 188/3 Praha 1. Otevře- no každý den 11:00 – 18:00. Vstup volný.

♦ **V květnu** – galerii pre, Na Hroudě 149/4, Pra- ha 10 můžete navštívit výstavu malíře a šperkaře Boba Hochmana. Otevřeno ve všední dny od 12:00 do 18:00 hod.

♦ **Kniha Inky Delevové** Praha na vlnách věků, učarovala snad každému, kdo ji četl. Nejlépe to vyjádřil její obdivovatel Vráta Ebr: kreslil a kreslí, stejně jako psala a píše. Oba útvary se snoubí a vytvářejí jeden nedilný celek. Inka je mimořádně bohatá. Má několik múz. Od každé má talent. Ještě štěstí pro ni i pro nás, že takové bohatství nelze vytunelovat.

♦ **17. mezinárodní knižní veletrh** a literární festival SVĚT KNIHY PRAHA 12. – 15. 5. 2011, Výstaviště Praha Holešovice.

/vos/

Redakční rozhovor

Husité v Břevnově

Z novodobé historie: Se změnou společenských poměrů získala církev svobodu a byla zbavena šikany ze strany státních úřadů. Současně ovšem byla farářka a rada starších čs. obce husitské postavena před problémem, jak řešit kritický stav objektů. Po delším vyjednávání uzavřela náboženská obec smlouvu se společností Petyňka. Ta získala od církve dvě třetiny pozemku, na kterém stál starý sbor, a jako protihodnotu se zavázala postavit na zbývající třetině zcela nový a moderní sborový dům, přičemž uhradila náklady na výstavbu tří podlaží.

Projekt počítal s pětipodlažní budovou. Zbytek nákladů doplatila náboženská obec, byť za cenu zadlužení u pražské diecézní rady Církve československé husitské. Dlužno podotknout, že zahraniční přátelé poskytli hmotné dary na vybavení interiérů. Vyřizování formalit trvalo zhruba dva roky, vlastní stavba jeden rok: navíc vzhledem ke geologickým poměrům a spodní vodě bylo budování technicky komplikované. Celkový náklad mimo vybavení interiérů dosáhl sedmi milionů Kč. Dílo samotné bylo kolaudováno v září 1997 jako první novostavba v celé církvi po čtyřiceti letech. Slavnostní otevření sboru se konalo o první adventní neděli dne 30. listopadu 1997. Po odchodu farářky ThMgr. Naděždy Kotkové do důchodu nastoupila na její místo 1. ledna 2000 Mgr. Marika Tlustá-Paulíková, která současně administrovala náboženskou obec Praha-Vokovice a působila jako spirituálka bohoslovecké koleje Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy. Farářka Pavlíková roku 2008 odešla po návratu z mateřské dovolené na vlastní přání do náboženské obce Praha 2–Vyšehrad. Místo duchovního od té doby zastává Mgr. Sandra Zálabová, která mimo jiné působí jako tajemnice Ekumenické rady církví v České republice.

Paní farářko, kolik věřících má v současnosti! vaše farnost?

Registrovaných je přibližně tři sta padesát, čímž neřikám, že všichni chodí na bohoslužby a pravidelně se zúčastňují doprovodných programů. Ale máme křty, loňského roku pět, což se nemusí zdát moc, nicméně jsme malá farnost. Děti jsou rodičů, které jsem již já oddávala. Je dobré vědět, že Praha 6 je dělena do tří náboženských obcí, Dejvic, Břevnova a Vokovic. Problém zatím je, že Vokovice nemají vhodný prostor, ale doufám, že jim budeme moci vyjít vstříc a podaří se nám nějaké místnosti pro bohoslužby pronajmout. Fakt je, že Dejvice jsou pro vokovické věřící snáze dostupné než Břevnov, byť pod něj administrativně spadají.

V jakém věku vaši věřící jsou ?

Převážně od padesáti let výše. Chodí i třicátníci, zastoupení mají studenti, ale lidí v důchodovém věku je většina. Je znát, že chybí střední generace, kontinuita byla přerušena. Záleží ovšem na osobnosti duchovního, stejně jako na prostředí, ve kterém působí. Pokud žije farář s rodinou na vesnici, a je v kontaktu s farníky nepřetržitě, je situace jiná nežli ve městech. Ale nemám možnost srovnání, tohle je moje první farnost. Důležité je, že věřících neubývá.

Kdy je možné přijít na bohoslužby ?

Bohoslužby se konají každou neděli a svátky od 10. hodin. Po nich sedáváme ještě na faře, diskutujeme, témata jsou opravdu rozmanitá, někdo třeba doma něco upeče a přinese ochutnat ostatním. Vstřebáváme, vykládáme si o právě vyslechnutém božím slově, a myslím, že nám všem je dobře.

Co jsou Biblické hodiny ve Vašem podání ?

Ty máme vždy v úterý od sedmnácti hodin a rozebíráme na nich biblická témata. Jde o jakousi společnou úvahu, která má daleko k nějakému mentorování. Nejsme škola, abychom diskutovali, a věřící zapisovali slovo od slova. Obyčejně nás bývá tak osm, v zimě je situace horší. Brzy je tma, všude sníh, náledí. – Také pořádáme Naučné večery. Víte, já provozovala čajovnu v Nymburce, a tak mne napadlo uspořádat pro farníky večery s čajem. Podával se čaj té které země, debatovali jsme o její kultuře, zazněla hudba její oblasti, zkrátka cílem bylo otevřít faru věřícím, i těm, kteří se zatím ostýchají či z jiného důvodu k nám cestu nešli.

Proběhly i Večery s hudbou. Zněla tady hudba z arabského světa pravoslavných věřících, prostě široké spektrum hudby duchovní. A dostáváme se k současnému cyklu – Dokument na faře. Vzhledem k tomu, že jsme získali pro naši činnost nevelký sice, ale přece jen grant, můžeme si dovolit k filmovým dokumentům, které zde promítáme, pozvat i jejich autory. Režiséry, scenáristy, prostě zajímavé lidi, kteří nás díky svým filmům, či knihám obohacují. Měli jsme zde třeba známou novinářku Petru Procházkovou, nyní bude naším hostem Vít Janeček, autor dokumentu Ivetka a hora, který sbíral ocenění u nás i v zahraničí. Toto probíhá každou první středu v měsíci, snažíme se zachovat kontinuitu, což se nám až na výjimky zaviněné neodkladnými povinnostmi našich hostů, daří. Co se týká filmu Ivetka a hora, mně se líbí, dokáží se vžít do duše mladičké dívky, která je náhle pod obrovským tlakem veřejnosti světské i duchovní. S čistým svědomím doporučuji ke shlédnutí.

A teď něco o vaší daleké cestě

Především, že nápad nebyl z mé hlavy, nejsem člověk bažící po dobrodružství. Můj manžel, který se věnuje problematice „třetích zemí“, odjížděl pracovně do Nikaragui. Jednalo se o deset dní. Usoudili jsme ale, že by byla škoda se po několika dnech vracet z takové dálky a náhle vznikl plán na společné měsíční cestování po Střední Americe. Ale zbývala věc nejpodstatnější, získat za sebe na zdejší farnost náhradu. To se nakonec podařilo, a já se začala učit španělsky. Po této zajímavé zemi jsme s manželem, někdy nás bylo více, cestovali na hřbetě koní, poznávali neskutečnou krásu z korby nákladních aut, obdivovali místní obyvatele při našich pěších túrách. Ti lidé byli otevření, přátelští, v jejich zemi jsem neměla pocit strachu, ač před cestou mne známí varovali. Je ale pravda, že kam jsme měli z bezpečnostních důvodů zákaz vstupu, tam jsme nešli. Drogové prokletí zde ale existuje. Paradoxně jednou za čas pomůže i těm nejchudším, kteří s jejich přemísťováním nemají pranic společného. Jak? Při transportu po vodě jsou drogy ve vodotěsných obalech. Když policie začne na rychlých člunech pašeráky stíhat, ti aby se zbavili doličného předmětu, jednoduše svrhnou celý náklad do řeky. Možná jen tak v panice, možná jsou přesvědčeni, že se pro náklad vrátí. Jenže jsou zde také rybáři, obyvatelé chudých vesniček, a ti možná boží prozřetelností čas od času tyto balíky do sítě „uloví“ a za odměnu od policie se mají nějaký čas dobře. Životní úroveň je v Nikaragui nízká, vždyť jde o druhou nejchudší zemi po Haiti. Mzda se tady pohybuje kolem sto padesáti dolarů měsíčně, což stačí jen k nutnému přežívání. Proto všichni zde ještě musí mít nějaký další zdroj příjmu. Na ulici se peče, vaří, někdo na dece prodává spoustu zbytečnosti nalezených kdoví kde. Každá další mince do rodinného rozpočtu je vítána. Co se týká škol, ty děti navštěvují, ovšem mnohdy jen do chvíle, kdy rodiče usoudí, že už mohou také vydělávat. V tom je největší problém této země. Na výstavu fotografií a povídání o Nikaragui, která se zde na faře uskuteční, jste srdečně zváni!

P. S. Poděkoval jsem p. Mgr. Sandře Zálabové, farářce československé obce husitské za poutavé vyprávění, a potichu zavřel dveře fary. Za nimi už se zcela jistě chystal další zajímavý projekt pro břevnovské farníky.

Antonín Matějka

známe se? známe se? známe se? známe se? známe se? známe se? známe se?

NAŠE CESTA

Dovolte, abychom se s vámi podělily o tom, co se dnes nachází v domech, které vy znáte pod názvy Šlajferka na Petynce a Alemanka na Patočkově ulici. Tyto domy nám byly vráceny před dvaceti lety a po rekonstrukci slouží hlavní budova jako klášter Školských sester svatého Františka (Charitní domov Břevnov, mateřinec a provinční dům). – V současné době žije v našem domě 40 sester a maminka jedné naší sestry. Jsme sestry františkánky. To znamená, že žijeme podle ideálu svatého Františka z Assisi, který celým svým životem následoval Ježíše Krista a žil podle evangelia – v radosti, pokoji, pokoře a prostotě obyčejného života. – Věkový průměr je vysoký, pět sester překročilo již devadesátku, seniorka má 97 let. Je zde několik mladších sester, které vykonávají různé práce v domě, slouží nemocným nebo jsou zaměstnány v administrativě. Společně se zde snažíme vytvářet prostředí, kde naše dříve narozené sestry mohou v duševní pohodě, klidu a radosti prožívat závěr svého života a připravovat se na šťastný konečný cíl: věčný domov. Schopnější sestry se snaží být ještě užitečné pro společenství a rády se zapojí do drobných domácích prací, což prospívá jejich duševní i fyzické kondici. My mladší se od nich učíme životní moudrosti, rozvážnosti a trpělivosti. Povzbuzuje nás příklad jejich věrnosti, vytrvalosti v dobrém a radostnosti – i přes přibývajícím věk, nemocí a nemožnost. Máme zde zároveň noviciátní formaci, kde se mladé sestry, které vstoupily do naší kongregace, připravují pro další řeholní život a na své poslání a službu. Dvě z našich sester do práce docházejí. Jedna je vychovatelkou v Křesťanském domově mládeže a jedna pastorační asistentkou na faře u Panny Marie Sněžné. Letos jsme začaly vyučovat děti náboženství na faře ve Střešovicích.

Na Alemance a v přilehlém domku jsou ubytovány převážně dívky, vysokoškolské studentky, ale také ženy, které jsou u nás zaměstnány. – Nejsme společenství uzavřené, lidé z okolí k nám přicházejí denně na mši svatou a zvláště v neděli, kdy je mše svatá v 11.30, bývá naše kaple úplně zaplněna. Jindy se na nás lidé obracují se svými bolestmi a starostmi a prosí o modlitbu. Na všechny pamatujeme před Bohem a světujeme Mu také všechno, co se děje ve světě, v církvi i v našem národě. – Každé pondělí v 19.00 se u nás setkávají studentky, které u nás bydlí a vysokoškolská mládež z okolí ke společné modlitbě, vzájemnému sdílení a posezení. Tříkrát do roka pořádáme víkendové obnovy pro děvčata různého věku. Tato setkání jsou velmi hojně obsazena (na poslední obnově bylo 90 děv-

čat), protože mladí lidé hledají místa, kde se mohou ztišit, přehodnotit svůj život a setkat se s živým Bohem. V naší kapli bývají občas pořádány koncerty, pro duchovní osvěžení nejen našich sester, ale i lidí z okolí. Stále častěji se stává, že přicházejí děti ze základních škol nebo divadelních kroužků se svými vedoucími, a jejich pěkná vystoupení nám vždy udělají radost. Tradičně přijíždí děti za Světlem nad Sázavou a z Peruce. V únoru nás ještě navštívily děti ze ZŠ Norbertov a ZUŠ J. Hanuše. – Mnozí z vás jste se s námi mohli setkat, když jsme se zapojily do tříkrálové sbírky ve Střešovicích. Od září minulého roku se u nás pravidelně vždy poslední čtvrtek v měsíci schází senioři z okolí. Je to vždy krásné a srdečné společenství, vzpomínání si a povzbudivé sdílení. Pokud máte někdo zájem, můžete přijít mezi nás. – Pokud je to možné rády pořádáme zájezdy na různá poutní místa. Sestry navštěvují také různé kulturní i duchovní akce, přednášky, výstavy či muzea. – Co se týká našeho běžného všedního života, žijeme podle mého názoru tak, jak by se mělo žít ve všech rodinách. V každodenním vytváření vztahů, ve střídání práce, modlitby a odpočinku, v úctě k originalitě každého člověka, v lásce, odpuštění a jednotě.

Přeji vám všem Boží požehnání pro vaši osobní život i pro vaše rodiny. Za Školské sestry z Břevnova vás srdečně zdraví sestra Gratia OSF

Z naší a vaší korespondence

Břevnovský klub seniorů

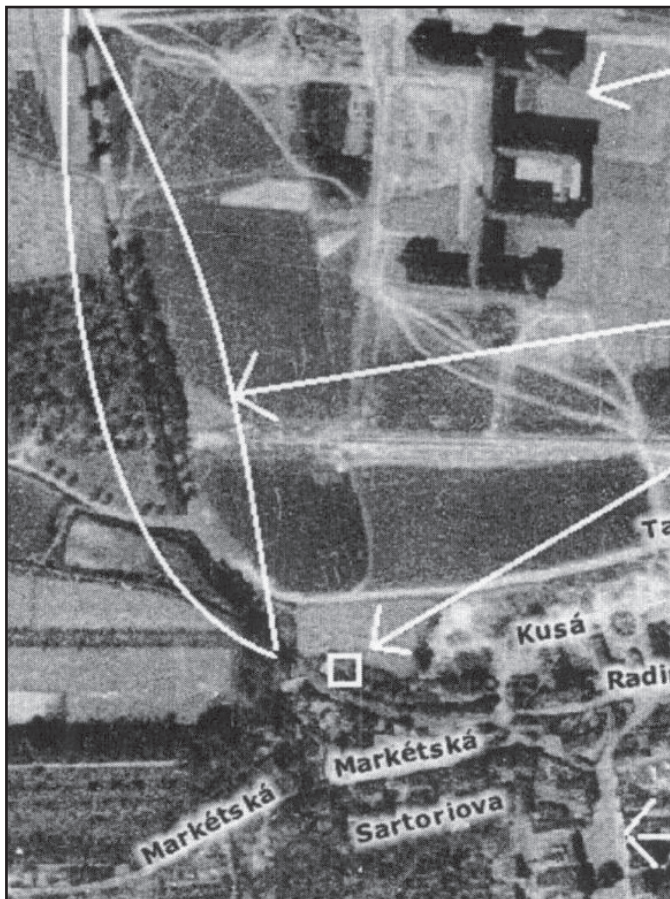
Vážená redakce! Náhodou se mi dostal do ruky jeden výtisk Vašeho časopisu Břevnovan. Vyšel asi v září 2010. Velmi mne zaujala „Malá vzpomínka na cukráře Opaleckého“. Byla tam zmínka o papírnictví paní Jindřichové. To byla moje maminka. S Opaleckými jsme se dobře znali, kamarádila jsem s jejich starší dcerou a malou Haničkou jsem někdy směla vozit v kočárku. Pan Opalecký byl skvělý člověk a uměl hezky vyprávět, zejména o pobytu v Rusku. Chodival k nám totiž občas posekat trávu na zahrádce, protože jsme s maminkou a babičkou byly samy a moc jsme to neuměly. Napadlo mne poslat Vám starou fotografii břevnovské školy a snímek maminky ve vchodu do papírnictví. V náručí má maminka našeho foxteriéra. Vzpomínám i na dům u Slepíčků, o kterém je v článku zmínka. Bylo tam řeznictví a uzenářství. Dobře si pamatuji, že mladý Slepíčka si vzal dceru našeho školníka pana Probošta. Ten stál každé ráno před vchodem do školy a dohlížel na děti. Vypadal přísně a trochu jsme se ho báli. Ale byl dobrák. – Padesátá léta byla pro malé živnostníky pohromou. Vím, jak to pan Opalecký těžce nesl a možná to přispělo i k jeho předčasné smrti. Paní Opaleckou jsem už pak nikdy neviděla se usmát. Moje matka musela svůj krámk zavřít. Byla by se neuživila. Pracovala pak jako písařka někde v kanceláři. Měla obchodní školu a uměla dobře psát na stroji a to jí tehdy zachránilo. Jako bývalá živnostnice by neměla nikdy šanci. Babička jako vdova měla nepatrný důchod a já studovala na gymnáziu. Maminka nás musela uživit. – K historii naší t.zv. „nové školy“ mohu ještě dodat, že už začátkem války byla zabrána Němci jako středisko pro německé vojáky, kteří byli ve válce zraněni, byli již téměř vyléčení, ale ještě nemohli zpět na frontu. My děti jsme musely chodit do „staré“ školy naproti břevnovskému klášteru. Musela jsem ujít nejméně kilometr. Od Petynky bývalou Otakarovou, pak Boleslavovou /dnešní Radimovou/ ulicí, horem nad návsí ke Kadeřábkovic zahradnictví, kolem rybníka a ke klášteru. V zimě ve sněhu to byla dost krušná cesta. Bydlela jsem skoro celý život v Břevnově, až ted na stará kolena bydlím v Řepích. Stále ještě k některým lékařům jezdím do břevnovské polikliniky a když to můj zdravotní stav dovolí, zajdu do břevnovský hřbitov k mamčinu hrobu. Moje srdce zůstalo v Břevnově.

Dr. Eugenie Nouzová, Praha 6–Řepy

Mezi námi v Břevnově XXII.

Pamatujete
JEPTIŠKU
?

Jeptiška – dost tajemný název pro dávno zaniklý kousek Břevnova. Mnozí jeho obyvatelé již ani nevědí, kde bývala, a není už mnoho těch, kteří ji ještě pamatují. Měla jsem to štěstí, že jsem po jistý čas bydlela dost blízko, a tak Jeptišku mám ještě stále před očima. – Psal se asi tak rok 1949 nebo 1950. Jednoho sychravého podzimního večera se v přízemí v domě u Kuchařů v Břevnově čp. 19 prudce otevřely dveře do kuchyně a vpadla zsinálá Anda. Všichni ztuhli. První se probrala z úleku Fila a přistrčila jí židli. „Filo, mě v Jeptišce přepadl chlap!“ – sotva Anda popadla dech. „Šla jsem jako vždycky z Veleslavína sem domů, a v Jeptišce stál u cesty od nemocnice chlap pod stromem. Ani jsem si ho nevšimla, když najednou ke mně přiskočil a začal mi brát tašku. Já jsem se nerozpakovala a začala jsem ho tlouct, tak nakonec utekl. Tašku jsem ubránila, ale stejně se z toho celá třesu“ – dál vyprávěla Anda. Už delší dobu se říkalo, že v Jeptišce

se přepadávala, ale Anda, která byla statná a nebojácná padesátnice, si nechtěla prodlužovat cestu tramvají z Veleslavína do Břevnova, proto se neohroženě vydala přes kopec Jeptiškou. V místech, kde dnes stojí v Radimově ulici autoservis, byly zahrady rodiny Bažantovy a Neřukovy, které se skláněly do Markétské ulice. Nad nimi vedla cesta z Břevnova do Veleslavína, po jejíž pravé straně se zdvihaly břevnovské pískovcové skály. V Bažantově zahradě, vlevo před vstupem cesty (tehdy Veleslavínské ulice) do hlubokého úvozu, byla menší roklina, které Bažantovi říkali Údolíčko. Když část jejich parcely koupil ve 40. letech minulého století Jiří Hartl pro svůj domek, Údolíčko bylo postupně zavezeno. V těchto místech vstupovala cesta do hlubokého zářezu ve skalách, ze kterých asi po 200 metrech odbočovaly další dva úvozy. Jeden vedl vlevo mírným stoupáním k Maršíkové vile

a dál k Větrníku, druhý vpravo prudce stoupal na planinu k vojenské nemocnici a k zahrádkám na vrcholu skal. Prímá cesta, zv. Jeptiška zvolna stoupala přes vrchol náhorní plošiny vedoucí ke Střešovicím a napojovala se na současnou silnici klesající do Veleslavína. Ve dne to místo bylo docela příjemné a trochu i poetické, ale večer, kdy sloupy veřejného osvětlení měly dost velký rozestup a síla světla byla velice slabá, prudké svahy zarostlé křovím a naprostá absence lidského obydlí, navíc tajemný název místa... to vše člověku nahánělo husí kůži a kdo tamtudy musel jít, snažil se tuhle část cesty zdolat co nejrychleji. V polovině 50. let minulého století byla Jeptiška z velké části zasypana pro rozšiřující se přístavby Vojenské nemocnice, silnice rozšířena a vyvedena k domkům lékařů pracujících ve Vojenské nemocnici, které byly postupně postaveny na plošině u Větrníku, a nově napojena na silnici spadající do Veleslavína. S asanací starého Břevnova a výstavbou nového sídliště bylo místo upraveno, skály vylámané a částečně zavezeny. Z původního vzhledu zůstala jen klášterní zeď a u ní divoce rostoucí nezmaří – akáty. A jak vlastně tohle místo přišlo ke svému zajímavému názvu? Lidská fantazie je velice bujná a tak se vyprávělo, že v těchto místech byla do klášterní zdi zazděna jeptiška, někdo říkal, že dokonce i s dítětem, a dokonce se tam prý našly i jejich kosti... Kromě toho se říkalo, že tam byla tajná branka, kudy chodily jeptišky za mnichy do břevnovského kláštera a mnohé další pikantní a tajuplné výmysly včetně vstupu do podzemní chodby. – Pravda odkud název vznikl, však byla velice prozaická: V první polovině roku 1782 byl vydán dekret císaře Josefa II. o zrušení klášterů, který se dotkl i kláštera benediktinek u sv. Jiří na Pražském hradě. Jeptišky byly rozpuštěny, budovy byly předány do majetku vojenského eráru, byly v nich zřízeny kasárny a právo kněžny–abatyše korunovat české královny přešlo na představenou nedalekého Ústavu šlechticů. Jedna z bývalých jeptišek benediktinek, jistá Kateřina Salabová z tohoto zrušeného kláštera sv. Jiří na Pražském hradě zdědila po svém otci slušné jmění, zakoupila si proto v Břevnově domek čp. 7, který stál poblíž pozemků zdejšího kláštera, ve kterém žil jako mnich její bratr a z domku měla blízko pro pilné návštěvy kostela. Pro obyvatele Břevnova to byla určitá rarita a tak se místu pod skalami u vstupu do úvozu časem začalo říkat U jeptišky. Kateřina zemřela v roce 1818 a byla pohřbena na břevnovském hřbitově (podle matričního zápisu břevnovské fary), domek po nějakém čase zanikl, zůstala jen zahrádka, ale název přetrvával. Postupně se na bývalou jeptišku zapomnělo, z názvu U jeptišky zůstalo jen Jeptiška a protože jeho původ už nebyl znám, byl přenesen na pochmurný úvoz. A aby se název nějak odůvodnil, vybájili si obyvatelé Břevnova výše uvedené historky. Jeptišku – úvoz samotný snad nikdo nevyfotografoval, ale malíř Karel Holan u jejího vstupu maloval ve 40. a 50. letech minulého století, proto můžeme ještě dnes vidět, jak tato část Břevnova vypadala.

Filomena Jičínská

REALITNÍ AGENTURA

Solo, spol. s r. o.

NÁKUP, PRODEJ, PRONÁJEM

- KOMERČNÍ PROSTORY • BYTY • RODINNÉ DOMY • ČINŽOVNÍ DOMY • CHATY, CHALUPY
- RESTAURACE, HOTELY • USEDLOSTI
- POZEMKY

169 00 Praha 6 – Břevnov, Patočkova 1953/45

tel.: 233 357 071, 233 352 063, 220 515 440

mobil: 602 361 733 • fax: 220 514 576

e-mail: info@solork.cz • internet: www.solork.cz

Vyměním obecní 2+ kk, 55 m² + 27 m² terasa
v Praze 6, Bělohorská, za obecní 3+1, min. 75 m².
Pouze Praha 6. Telefon: 776 786 487

Ze vzpomínek nejstarší generace

Rád bych navázal na článek z Břevnovanu č. 3/2009 a doplnil další vzpomínky k této pro mne a mnohé jiné milované lokalitě, několik desetiletí zpátky. Místo cca 350 m nad mořem, ohraničeném nádhernou oborou Hvězda, svahem nad Libockým rybníkem, lesíkem nad Veleslavínem, strmým srázem po pískovcových lomech a poli směrem k Větrníku.

Milan Mikeš: Ještě jednou Petřiny...

Obhlédnutí končí na jihovýchodě v údolí pohledem na červený komín cihelny. Dnes není po cihelně ani památky, místo je těžko průchodné a nikdo by nevěřil, že zde v minulosti vedla cesta lemovaná třeshňovou alejí, kde denodenně procházely desítky dětí do školy „U Markéty“. Kdo z dnešních obyvatel Čiřovy ulice má tušení, že se zde od r. 1942 nacházelo několik palpostů protiletadlové obrany. Zbytky postů, železobetonové fundamenty v náspech, se dochovaly až do výstavby sídliště. V roce 1943 zde nouzově přistálo vojenské dvoumotorové letadlo JU -88, které právě za jeden post zachytilo. Pozdější demontáž „Junkersu“ jsme jako kluci z uctivé vzdálenosti sledovali, neboť místo bylo stráženo německými vojáky. Mimo jiné zde byly i dva radary a ty se zde nacházely ještě několik let po válce. Byla to doba, kdy sem tam projelo auto, odpadky odvážel zelenavý sentinel a poštu rozvážely modré vozy s koňským potahem. Kdo z dětí by neznal pokřik „za vozéem“, který se ozýval vždy, jakmile se někomu povedlo naskočit vzadu na stupátko. Pak se obvykle ozvalo prásknutí bičem, který dosáhl až k nezvaným pasažérům. Na ulicích se dalo od rána do večera hrát. Ulice se dala využít na mnoho způsobů, včetně her jako byly „nebe – peklo – ráj“, „sežere to“, až po kopanou, která se hrála výhradně se starým tenisákem. Nutno podotknout, že v letních měsících jsme chodili povětšinou bosí a rozteklý asfalt zprohadeně dobře držel na nohách. Výstavba vilek a řadových rodinných domků začala ve dvacátých letech a poslední byly řadové domky tzv. „Beraňáky“ (podle stavitele Berana z let 1937 – 38). Výstavba skončila okupací a tak v místě dnešního domu č. 1858 v ulici U Petřin zůstaly dva rozestavěné domy. Ty nebyly nikdy dostavěny, zdi a základy byly časem zasypany. Stavbu ještě několik let připomínala opuštěná ohrada zvaná „Kašpárkárna, (na místě domu č. p. 312 ul. Na Petřinách). Za ohradou byla jednoduchá stavba s komínem, míchačky a nějaké stavební zařízení. Vše velice lákavé pro klukovské hry, což přispělo k tomu, že zařízení se konce války dočkalo s naším přičiněním ve velice zdevastovaném stavu. Po okupaci agilní „Svaz mládeže“ torzo domku a zbytky zařízení odstranil.

Na Petřinách v takto pomyslně stanovených hranicích mohlo žít odhadem 1000 obyvatel. Pravda je, že domy byly většinou obývány od sklepa až po podkroví a každý domácí se nažil o co největší počet nájemníků. Proto zde mohlo být 7 obchodů či obchůdků s potravinami včetně řeznictví, mlékárna, dvě restaurace, jeden hotel, dva holiči, trafika a doktor. V padesátých letech pak i policejní stanice. O tom, kolik zde žilo obyvatel svědčí i fotografie žáků II. třídy obecné „U Markéty“ z roku 1946. Třída měla 46 žáků z toho 17 Petřináků a zbytek tvořili Břevnováci, kam patřili i žáci z Ladronky a Šafránky. V čele sedící kantor je pan Václav Jelínek, ředitel školy, rovněž z Petřin. Ten se postaral o společenskou bombu, když se ve svých, téměř 81 letech podruhé oženil a vzal si za manželku maminku herečky Heleny Růžičkové. Petřinám se nevyhnula ani vlna emigrace v šedesátých letech, kdy republiku opustila řada spoluobytel. K tomu se váže velice zdařilá

fotografie z r. 1942 kdy můj spolužák Vašek Hanyk, také emigrant, stojí ve dveřích obchodu mého otce. Na fotografii si zaslouží pozornost dvojjazyčná tabulka hlásající, že „pracující ženy budou obslouženy přednostně“ ... co k tomu více dodat. Podobná tabulka v obchodě, umístěná na viditelném místě upozorňovala, že „Politické rozhovory jsou zakázány“. Kolik takových podobných dobových tabulek se mohlo dochovat? Se vzpomínkami je to obdobné, proto si važme každé vzpomínky a dochovaných dokumentů dané doby. Dalším, vrstevníky vzpomínáním místem, bylo dětské hřiště, na tehdejší poměry přímo luxusní, srovnatelné s těmi, které v současné době zbudovala Praha 6. Hřiště stálo v místě dnešního „Makra“ a bylo nebyvale prostorné. Bylo oploceno a rozděleno na travnatou část s kulatým betonovým bazénem, a pískovou s kulatým pískovištěm. Napuštěný bazén byl petřinskými dětmi v letní sezoně radostně očekávané. Atraktivní byla dřevěná houpačka, na které se mohlo houpat až šest dětí najednou. Jejich rozhoupání vyžadovalo určité zkušenosti a o to se starali ti starší. O pořádek na hřišti dbal správce v dřevěném domku. Podél drátěného plotu byl udržován živý plot a v písečné části pak javory se zapěstovanou korunou. Právě několik z těchto javorů se dochovalo dodnes na východní straně u budovy zmíněného „Makra“. Zvláštní kapitolu si zaslouží fotbalové hřiště resp. fotbalový klub „SK Hvězda Liboc“ (později také „Sokol Hvězda Liboc“) založený roku 1920. Travnaté hřiště doplňoval na severní straně tenisový kurt a na opačné straně kuželnic. Tenisový kurt při tom v zimních měsících sloužil jako kluziště. Bohužel hřiště stálo v cestě výstavbě sídliště a hasičárny a tak bylo po roce 1962 zlikvidováno. Dodnes si pamatují jak členové KSČ ve výboru klubu svolali hráče k sepsání záchrané petice.

Schůze se konala v restauraci „U Treitnerů“ v Sestupné ulici. Straníci plní optimismu, zaslali supliku s podpisy hráčů, dorostem počínaje a I.A mužstvem konče, výše postaveným soudruhům. Byl to zoufalý pokus, který nebyl vyslyšen, a hřiště bylo odkázáno k zániku. Dobová fotografie po připomíná, že hřiště již není oploceno a hráči se jakoby rozcházejí do různých stran... Zvláštní epizodou byly tak zvané klukovské války. Vlivem tehdejšího časopisu „Mladý Hlasatel“ a Foglarových „Rychlých šípů“ kluci z různých pražských čtvrtí cítili povinnost patřit do nějaké komunity. Poloha Petřín nad Libocí, Vokovicemi a Veleslavínem dávala klukům z uvedených čtvrtí důvod k „útokům“. Války se vedly v zimě, kdy se válčilo sněhovými koulemi a v létě kdy, sem tam létalo kamení. V živé paměti mám letní bitvu která probíhala v místě dnešní ulice Klášterského mezi lesíkem a srázy do pískovcových lomů. Desítky kluků z Petřín ve věku od 5 do 15 let v řadě a proti nim desítky Veleslavíňáků. Oba voje stály v uctivé vzdálenosti, aby se nezanarili házenými kameny. Je pravda, že někteří jedinci byli vybaveni v tehdejší době oblíbenými praky, ale ty byly používány jen zcela vyjímečně. Nedochozelo ani k fyzickým kontaktům a tak nevím o nikom, kdo by z bitev utržil nějaké zranění. O to víc se ovšem unisono pokřikovalo. Nejznámějším pokřikem bylo „Veleslavíňáci jsou srabáci“, při čemž druhá strana obdobě odpovídala. Nejinak tomu bylo v případě Vokovičáků či Libočáků, kteří byli většinou vyčerpáni jen tím, jak se drápali vzhůru lesíkem na dohled či doslech Petřínáků. Platilo, že největším nepřítelem byli právě Veleslavíňáci...

Již v prvním článku jsem se zmínil o dvou významných sportovcích, kteří shodou okolností na severní výspě Petřín vlastnili vily. Jednak to byl brankář František Plánička. Jeho vila nebyla nijak honosná, ale měla zajímavost v tom, že dřevěný plot kolem měl v jednotlivých polích typický slávistický znak – pěticípou hvězdu. Druhým významným sportovcem byl tenista Karel Koželuh, ten svoji vilu originálně pojmenoval „HOPI-HOPI“ a v rozlehlé zahradě nechal zbudovat antukový tenisový kurt. Koželuh emigroval před nacisty a vila se za okupace stala vojenským lazaretem. Po válce byla různě obývána a měnila majitele. Dnes je majetkem přední energetické společnosti a slouží jako pension. – Další významnou osobností, která žila několik let v Polní ulici, byl malíř Max Švabinský. Ten s oblibou hrával šachy v zahradě restaurace „U Holečků“ a na jedné kresbě zvečnil nedělní

atmosféru na zahradě. Nepochybně nejslavnější osobností byl akademik Otto Wichterle, který se přičinil o celosvětovou známost zde v šedesátých letech postaveného „Makromolekulárního ústavu“. Na jeho počest a množství vynálezů byla v parku před ústavem odhalena pamětní socha připomínající desítky jeho vynálezů a patentů. Ten jen pár metrů od plotu ústavu na rozhraní Petřín a Liboce zakoupil starší dům a žil zde do konce svého života.

Jedinou věcí, která trápila obyvatele Petřín zejména v zimním období, bylo spojení s Prahou. Na nejbližší tramvajové linky bylo nutno chodit kilometr na Vypich, nebo na konečnou bývalé dvacítky před Vojenskou nemocnici, což bylo ještě o půl kilometru dále. Krátce před válkou zajišťovala napojení Petřín na tramvaje autobusová linka „T“ vedoucí z Petřín na Vypich a Bílou Horu. Tato linka byla provozována od r. 1937 a skončila krátce po vypuknutí války, a nebyla po r. 1945 obnovena. Přání obyvatel Petřín na prodloužení tramvajové tratě, bylo vyslyšeno až v roce 1950, ale s podmínkou. Podmínka byla ta, že občané se budou podílet brigádnickou činností na prodloužení tratě od Vojenské nemocnice. Tak se obyvatelé Petřín za nemalého přispění brigádníků v roce 1950 dočkali prodloužení tramvaje č. 20. Úkolem pro brigádníky bylo nalámat potřebné množství kamene v Motolském lomu, provedení výkopu pro tramvajové těleso v délce 1600 m a na závěr vyšetřování celého úseku a předání Dopravnímu podniku na dokončení. Dochoval se deník, který zaznamenává v detailech všechno dění kolem této stavby. Letos v listopadu to bude právě 61 let od zahájení provozu. Bude to příležitost, aby časopis „Břevnovan“ epizody ze zmíněného deníku čtenářům přiblížil. Málo kdo ví, že nescházelo mnoho a již mnohem dříve a to roku 1892 dle projektu architekta V. Pasovského měla k oboře Hvězda vést parní tramvajová dráha. Projekt počítal s trasou od petřínské lanovky přes osadu Tejnka a Vypich do Liboce. Vzniklá akciová společnost, i když příslušné ministerstvo projekt schválilo, neměla potřebný kapitál a podporu pražské městské rady. Přetahování hradčanských živnostníků, kteří byli proti a společnost, která o výstavbu usilovala, trvalo až do roku 1900, kdy se od vybudování tratě upustilo.

SPOLEK BŘEVNOVSKÝCH ŽIVNOSTNÍKŮ
ZVE VŠECHNY BŘEVNOVÁKY I OSTATNÍ **30. DUBNA 2011** K BŘEVNOVSKÉMU KLÁŠTERU

na **BŘEVNOVSKÉ JARNÍ**
ČARODĚJNICKÉ TRHY

ZAČÁTEK TRHŮ V **10 HODIN** • ŘEMESLNÉ A FARMÁŘSKÉ STÁNKY •
OBČERSTVENÍ S POSEZENÍM V KRYTÉM STANU • DĚTSKÉ ATRAKCE •

a **10. BŘEVNOVSKÉ**
PÁLENÍ ČARODĚJNIC

- UPÁLENÍ ČARODĚJNIC — DANĚ, BÍDA, ZÁVIST, BLBOST — **V 19 HODIN**
- HRANICI POSTAVÍ A OHEŇ UDRŽUJE 175. SKAUTSKÝ ODDÍL JELENÍ
- K TANCI A POSLECHU OD 19 HODIN HRAJE **SKUPINA BONUS**

mediální partneři

Akce se koná pod záštitou starostky Městské části Praha 6 paní Marie Kousalíkové.

www.spolekbrevnovskychzivnostniku.cz

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Narozeniny – jubilea – přání

Duben – Květen – Červen

Duben 2011

Miroslava Chmelíková, Břevnov	15. 4. 1927
Karel Závora, Břevnov	20. 4. 1927
Antonín Hnát, Břevnov	16. 4. 1933
Jan Sokol, Břevnov	8. 4. 1936
Lidmila Nováková, Břevnov	8. 4. 1940

Květen 2011

Karel Morávek, Břevnov	13. 5. 1920
Oldřich Hronek, Břevnov	13. 5. 1920
Rudolf Čech, Střešovice	22. 5. 1921
Jiří Podlešák, Střešovice	26. 5. 1921
Marie Poborská, Břevnov	16. 5. 1927
František Feňo, Břevnov	8. 5. 1939
Josef Kos, Břevnov	15. 5. 1945
Zdenka Skalová, Střešovice	2. 5. 1936
Jiří Zahálka, Břevnov	31. 5. 1952

Červen 2011

Václav Kadeřábek, Břevnov	19. 6. 1921
Zdeňka Lacinová, Břevnov	5. 6. 1925
Jana Schnabelová, Vršovice	30. 6. 1927
Eliška Ratajová, Břevnov	13. 6. 1928
Václav Smělý, Střešovice	21. 6. 1929
Čestmír Plachý, Břevnov	3. 6. 1930
Milada Štěpánková, Břevnov	9. 6. 1931
František Novotný, Břevnov	15. 6. 1931
Alena Plachá, Břevnov	16. 6. 1939
Jana Fleglová, Střešovice	12. 6. 1943

Přejeme všem jubilantům stále a pevné zdraví a trvalou Boží milost. Těm starším pak hodně sil, aby tu ještě dlouho zůstali s námi.

Pro čtenáře místopisu otiskujeme portrétku břevnovské hostinské paní Anduly Řánkové 1905 – 1984, po které je na Patočkově stále pojmenován výčep

? CHVÍLE S KŘÍŽOVKOU • Připravuje Olga Lišková ?

Na sklonku 19. století přestal klášterní pivovar v Břevnově sloužit svému účelu a budovy byly využívány ke společenským i obchodním účelům. Po vzniku republiky zde sídlily dvě známé břevnovské organizace, jejichž jména můžete vyluštit v dnešní tajence.

Pomůcka: POISON, BKO, INN	muž. jméno	New York	MPZ Rakouska	•	zbraň	část plotny	•	římsky 99	národ. výbor	•	zrak. orgány	angl. hostinec	předměty touhy	•	st. vztažné zájmeno	tyrani	důchody
zájmeno				dopravní podniky zájmeno			angl. předložka o co			angl. olej llona				plošná jednotka			
zájmeno			1. část I. tajenky nár. lid. oděv											SPZ Náchoda SPZ Prahy			
chem. zn. kyslíku		sladké pečivo římská 4						stavební materiál	příbuz. skupina	jméno Zemánková prací prášek					pořad ČT španěl. ostrov		
•	Evropan vylepšení stavu			obrněný transport. sklad			bist. klopný obvod cip kabátu				jednotka pro ploš. obsah	chem. prvek					
prolog liter. díla					hlavní obor působnosti	tygr vnitřek						léčivé výplně Eliška					
řím. 50		2. část I. tajenky zvrát. zájm.												zápor mim			potomek
něm. zájmeno			angl. jed SPZ Klatov							SPZ Prahy	rychtář	SPZ Prahy Tomáš				chem. zn. síry kožešin. šála	
šlecht. titul							Nadřa mužské jméno		bolák v ústech as				rodové znaky svět. organizace				
spojka		tuna něm. souhlas		letadlo dětsky rus. souhl.				souhlas snad				souhvězdí obchod. akademie					
•	2. tajenka litr																chem. zn. draslíku
popěvek			kancel. zkratka			možná				pohyby v hudbě						Karel	

Břevnovská náves

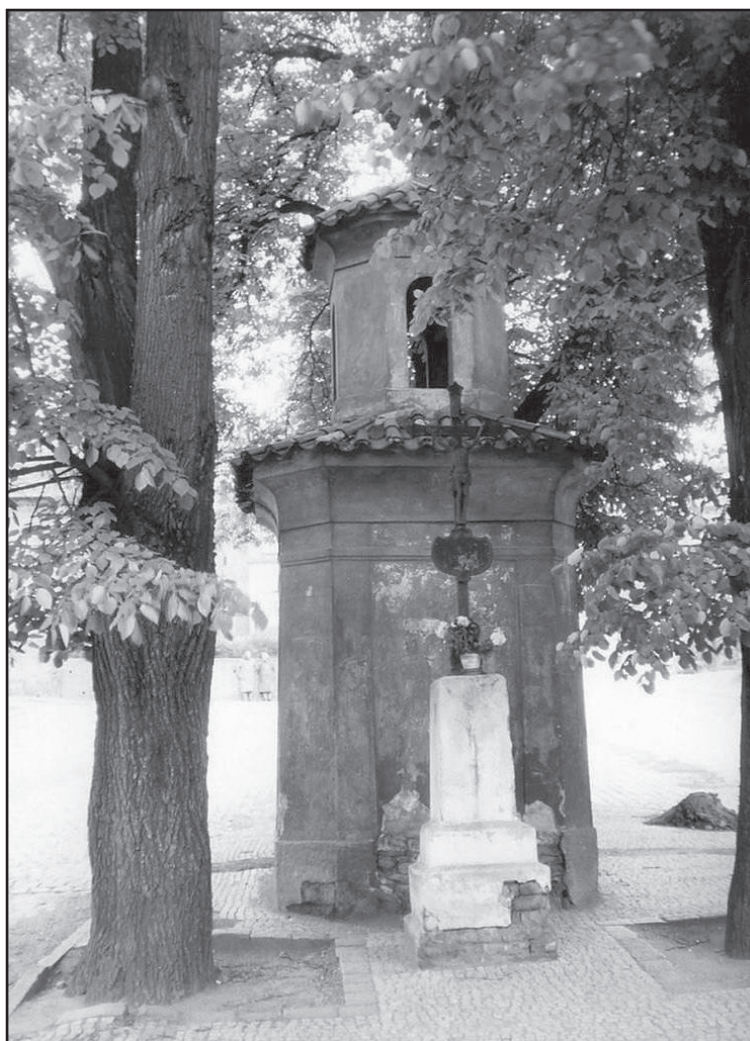
sedmé pokračování – závěr

Na přelomu 50. a 60. let vypadala břevnovská náves opuštěně a zchátrale. Vyvanula odtud atmosféra společenského života a obchodního ruchu: živnosti byly zrušeny, zmizely spolky. Na prvním snímku arch. Hniličky z r. 1958 zůstává kulisa domů: vlevo autoservis Pondělíček, uprostřed chráněný barokní selský grunt p. Hartla, od prava dolů bývalé hospodářství p. Taussiga, zrušená hospoda U Zelené žáby, zrušený koloniál Gižických, trámy podepřený dům pí Svobodové, a následuje dům s posledním obchodem – masnou pí Novákové. Novákoví měli dva syny, jeden z nich prý ještě žije v Liboci. Vedle krámu byl vjezd, za vjezdem chlévy a stodola, byl to grunt poměrně rozlehlý – odtud Novákoví vyjížděli s koňmi a s valníkem s klecí pro dobytek, pro maso, které pak často na místě porcované, viselo na hácích venku na vratech. Václav Kadeřábek (roč. 1921) vzpomíná, že mu z toho bývalo nanic. Po zrušení „masny“ koupil dům pro rodinu Hartl, ale musel ho opustit, stejně jako barokní grunt. Ještě ve 30. letech vedle masny bývala trafiká p. Kotouče, což byl invalida z války světové, kde přišel o nohu. Na tomto místě pak postavil p. Babuška dvoupatrový činžovní dům (foto 2), kde bydlely partaje. V přízemí bydlela paní Ondráčková, která byla známá tím, že po Břevnově v dětském kočárku vozila živého ptáka andulku. V přízemí rovněž bydlel p. Špricl, za okny prý míval vždy vlaječky toho režimu, který byl právě u moci. V patře m.j. žil důstojník čs. armády Kubát, podle pamětníků kovaný soudruh. Vjezd u domu patřil Babuškům, za ním byla velká zahrada. Dále pod Babuškovic domem stával jednopatrový dům u Brunnerů, v jehož

přízemí až do začátku 70. let existovala známá hospoda U Kotoučů. Na snímku J. Císaře (foto 3) jsou vidět dva schody do chodby domu, kde byly hned vpravo dveře do výčepu. Uprostřed místnosti visel malovaný ohrázek chlapce čurajícího do studánky s nápisem „Nepijte nikdy vody!“ Za výčepem byla kuchyně a pak dále chodbou sál, jenž byl tělocvičnou kdysi proslulého břevnovského

Klubu těžkých atletů Frištenský, což byli zápasníci ve volném stylu. V klubu totiž aktivně působila taková esa jako byl Konrad – mistr Čech z r. 1913, Částka – mistr Československa z r. 1921, Ulrich – přeborník Prahy, a další, takže se tento – filmově řečeno – slušný oddíl stal známým po celé Praze a lákadlem pro mladé kluky z širokého okolí. Ne všichni kluci však uspěli. Břevnovský fotograf Václav Dub

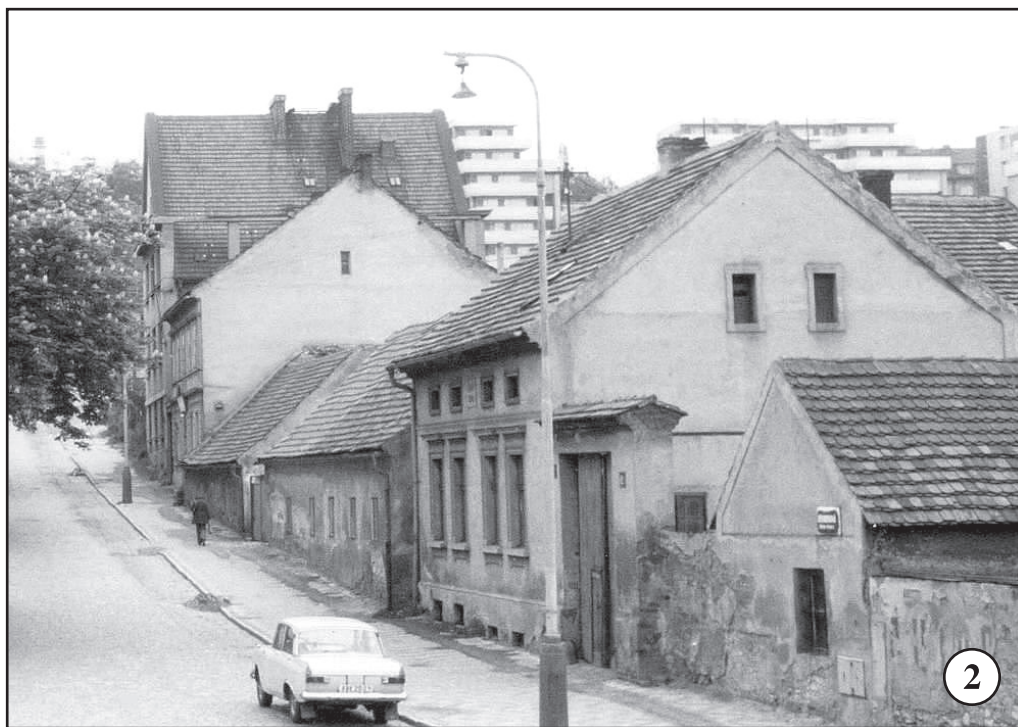

(roč. 1904) např. vzpomínal, jak se přihlásili do klubu s kamarádem Šmídem, oba bydleli v mrakodrapu v Radimově 8. Šmíd, učeň holičství otcovy živnosti v přízemí mrakodrapu, Václav Dub, učeň fotografického řemesla v domě v ateliéru U Říšské brány. Po řadě tvrdých tréninků U Kotoučů mladého Šmída kdosi tak „zmasil“, že mu zlomil klíční kost, takže maminky chlapců jim tento sport rázně zatrhly. – Vedle hospody U Kotoučů si mnozí Břevnováci jistě pamatují dva přízemní domy oddělené širokými vraty. Bývala to tzv. panská kovárna, která patřila klášteru. Už před válkou světovou (1914 – 1918) nesloužila svému účelu, ale žili zde deputátníci kláštera,

tedy ti, co sloužili v klášterním hospodářství. Místo stropu tu byly ještě původní trámy, uprostřed dvora stály chlívky na uhlí. Dvůr byl průjezdný, druhá vrata vedla do velké panské zahrady, kde bývala první břevnovská školka, později jesle, a dále kde nyní stojí škola J. A. Komenského. A tato obrovská zahrada, která byla majetkem kláštera, se táhla k Radimově ulici, kde končila u silnice před dnešními kolejemi Kajetánka. Potok Brusnice, který je v podzemí u silnice a Radimova ulice, kopíruje obvod zahrady. Posledním stavením dole na břevnovské návsi byl statek rodiny Řečinských. František Řečinský (1902 – 1976) byl poslední mužský potomek a největší sedlák v Břevnově. Byl to vysoký, pěkný chlap, který miloval život a ženy, nebál se dluhů a uměl – často s kamarádem Seidlem (majitelem Seidlových domů na Bělohorské) – to v Praze pěkně roztočit. U Řečinských bylo všechno: dvůr, sýpka, stodola, maštál, kravín, vejminek, zahrada, velká pole u Hvězdy, v místech vojenské nemocnice a jinde. Ve dvoře sloužili dva kočí a přitažlivá děvečka, se kterou měl nemanželského syna Mílu. Chlapec se však v devíti letech na táboře skautů utopil, a je také pochován v rodinné hrobce Řečinských na břevnovském hřbitově. František Řečinský měl z man-

želství dceru, pojmenovanou po babičce Magdalena, a ta dosud žije. – Po zločinném zboření starobylé břevnovské návsi v 70. letech se památkářům podařilo zachránit pouze zvoničku a Boží muka. Zvonívalo se v poledne a když někdo umřel. Zvonička byla v 80. letech 19. století zasvěcena sv. Floriánovi, a každý rok na 4. května konáno k ní z kláštera procesí. Žádný ze současných pamětníků doby I. republiky si tuto slavnost nepamatuje. Zato stará břevnovská náves zůstane v srdcích těch, co ji zažili, až do smrti.

Podle vzpomínek V. Kadeřábka zpracoval Pavel Krchov

TO NEJLEPŠÍ NA KONEC!

Břevnovští skauti, se kterými se můžete setkat např. 30. dubna u kláštera, kde sestavují a obsluhují hranici při pálení čarodějníc.